

ПОРТРЕТЪТ НА МОЯ ДВОЙНИК

„Играта е по-съвършена от живота.“

Играта започва. Ние заемаме местата си според големината на изтеглените карти. Сега вече се успокоявам, защото първият номер мина успешно, аз и Този отдясно получихме точно тия места, които ни трябваха. Честно казано, ние подпомогнахме съдбата, толкова бяхме репетирали този момент. Аз ще сека неговите карти, а за нас това е първото условие да нанесем удара. Разбира се, в нашия план бяха предвидени и други варианти, но ние получихме най-благоприятното. Ония двамата гледаха зорко изтеглянето на картите за местата, но както каза Този отдясно – „Те следяха собственото си следене.“

Обстановката около нас е такава, каквато винаги е била. В тази малка стаичка на петия етаж със самостоятелен вход могат да се играят карти или да се водят жени. В нея има легло, четири фотьойла, ниска масичка, радио и малко барче, където домакинът Този отдясно държи половин дузина коректомски напитки. Не са за нас, а за мадамите, които се изкачат до петия етаж и звъннат по определения начин. В добавка – три лампиона, няколко пепелника. Когато играем, лампионите винаги светят. Отначало се учудвах на ярката светлина. По-късно разбрах значението ѝ – тя пада така, че осветява с блясък повърхността на раздаваните карти и при внимателно наблюдаване може да се забележат дори невидими на пръв поглед дракотини. По онова време аз не знаех, че част от картите са винаги белязани. А сега? Здравсти! Мога да развия цяла лекция върху системи за белязане на карти. Начинът на белязането издава характера и възможностите на непознатия играч. Или както казва Този отдясно: „Остави го да си напише автобиографията!“